

abc-ul creștinului

Rugăciunea

Am constatat că omul cel nou, care începe să trăiască de la nașterea din nou, dă semne clare de viață din prima zi, dacă nu este împiedicat în dezvoltarea sa: începe să se bucure „în Domnul“ și prinde orice prilej pentru a se așeza la picioarele lui Isus ca să asculte cuvintele Sale.

O a doua caracteristică este că întreține o părtășie intimă a rugăciunii cu Dumnezeu, Tatăl și Fiul. Dorim să clarificăm aceasta printr-un exemplu.

„Iată, el se roagă!“ (Faptele Apostolilor 9.11)

Saul trăise cu trei zile în urmă întoarcerea lui la Dumnezeu. Era oare adevărată? Anania, care trebuia să-și pună mâinile peste el, se îndoia. Devenise într-adevăr prigonitorul puternic al Adunării un creștin? Dumnezeu a confirmat acest lucru prin cuvintele: „Iată, el se roagă!“

Era rugăciunea ceva nou în viața lui Saul? Ca fariseu zelos, „făcuse“, cu siguranță, multe rugăciuni până atunci! Desigur, dar nu erau acestea rugăciuni ale propriei dreptăți? Cât de departe merg astfel de rugăciuni, vedem într-un exemplu evident din Luca 18.9-14. Acel fariseu se comporta ca un păun, care își face coada evantai și își prezintă splendoarea penelor în fața tuturor. Acel om își plăcea în enumerarea virtuților și faptelor sale făcute în lege. El venise „să se roage“, dar nu stătea ca unul care se roagă înaintea lui Dumnezeu, ci ca unul care dă o dare de seamă a realizărilor făcute cu propria lui putere.

Dar între Saul cel de până acum și Saul care se ruga în Damasc era o deosebire uriașă. Pe drumul spre această cetate trăise un faliment total. În lumina lui Isus Hristos, a Domnului proslăvit, îi căzuse perdeaua de pe ochi și recunoscuse dintr-o dată că întreaga lui viață de până atunci fusese rea și păcătoasă. El o condamna acum deplin și fără nici o restricție! Motivele și scopurile vieții de până atunci i se păreau așa de condamnabile, încât trei zile nu a fost în stare să mănânce sau să bea ceva (versetul 9). Crezând că Îi slujește lui Dumnezeu, L-a persecutat pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, prin faptul că a „suflat amenințare și ucidere“ împotriva ucenicilor Domnului. Oh, acest lucru nu l-a putut uita toată viața! A vorbit și a scris mereu despre aceasta (vezi Faptele Apostolilor 22.1-10; 26.9-15; 1 Corinteni 15.9; Galateni 1.13; 1.23; Efeseni 3.8; Filipeni 3.6; 1 Timotei 1.13).

Saul cu dreptatea sa proprie, cu încrederea în fire - în puterea morală și în înțelepciunea proprie -, cu zelul său religios, legalist pentru Dumnezeu, se prăbușise și devenise Pavel („cel mic, neînsemnat“). Acum trăia o cu totul altă viață. Ceea ce a dărâmat, nu a mai zidit niciodată din nou (Galateni 2.18). Dacă până atunci, personalitatea sa proprie, puternică și energică a fost punctul de plecare al gândirii și al acțiunii sale, de atunci încolo, Hristos a fost singurul izvor și conținut al întregii sale vieți. El însuși și-a descris această viață nouă astfel: „Am fost răstignit cu Hristos și nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine“ (Galateni 2.20).

Care a fost urmarea? De atunci încolo a fost dependent în totul de Domnul și de harul Său: în mâncare, băutură și dormit, la confecționarea corturilor, precum și în slujba din Cuvânt către persoane singulare sau către adunările la care îl chema Domnul. Omul cel nou depinde atât în lucrurile mărunte, cât și în cele mari de harul lui Dumnezeu în Isus Hristos.

Cum a avut parte Pavel de acest har? „Iată, el se roagă!“ Rugăciunea devenise pentru el tot așa de necesară ca respirația pentru trup. Rugăciunea este numită și „respirația sufletului“. El a pășit cu deplină încredere în fața tronului harului pentru a primi îndurare și pentru a găsi har la timpul potrivit (Evrei 4.16) atât pentru el, cât și pentru Adunare și întreaga lucrare a Domnului pe pământ.

Merită să urmărim în scrisorile sale multele indicații referitoare la relația sa neîntreruptă cu Dumnezeu. Dacă îi îndemna pe credincioși: „stăruți în rugăciune“ (Romani 12.12); „ruțați-vă neîncetat“ (1 Tesaloniceni 5.17); „stăruți în rugăciune, veghind în ea cu mulțumire“ (Coloseni 4.2), atunci o făcea din proprie practică zilnică. Despre el s-a putut spune mereu: „Iată, el se roagă!“

Nici unul dintre noi nu are un astfel de trecut ca Pavel. Noi nu am fost zeloși pentru lege. Noi am venit din altă poziție. Dar și noi am fost cândva „în carne“ și nu-i plăceam lui Dumnezeu (Romani 8.8, 9). Ca atare, nici noi nu am fost unii care ne rugăm cu sinceritate; căci firea, oricât ar fi de evlavioasă, este arogantă și mândră, nesupusă și independentă de Dumnezeu. În „gândirea cărnii“, omul nu strigă după har și nu pășește în fața tronului de har cu rugăciuni și cereri.

Ca oameni firești, și noi a trebuit să ne prăbușim în fața lui Dumnezeu, să ne întoarcem la El și să fim născuți din nou din apă și din Duh. Cât de mulțumitori ar trebui să fim față de Dumnezeu, pentru că acum suntem „în Hristos“, pentru că posedăm în El toate binecuvântările lui Dumnezeu și tot harul, toate izvoarele! Dar să ne cercetăm: Ne rugăm și noi ca Pavel? De câte ori poate spune Domnul despre noi: „Iată, el se roagă!“?

De ce nu poate spune Domnul despre noi: „Iată, el se roagă!“? Ah, desigur, pentru că ne aflăm sub influența lumească și îi acordăm spațiu firii despotice, pofcioase, sigure de sine și mândre, în loc să i-L acordăm numai lui Hristos. Duhul și inima noastră nu sunt într-adevăr zdrobite și smerite (Psalm 51.17; Isaia 57.15; 66.2).

Deci, dacă suntem leneși și superficiali în rugăciune, este un semnal de alarmă referitor la o stare interioară rea, peste care nu avem voie să trecem cu ușurătate, ci trebuie să ne căim cu sinceritate.

Ce bine că Dumnezeu, în dragostea Sa nemărginită de Tată, Își ține ochii deschiși asupra fiecăruia dintre noi, care am devenit „fiii Săi“ (Evrei 12.4-11)! Dumnezeu ne conduce în înțelepciunea Sa, poate chiar prin pedepse dureroase, până Își va atinge scopul cu noi: „să devenim părtași ai sfințeniei Sale“ în starea noastră practică, pentru ca El să găsească în căile noastre „roada dătătoare de pace a dreptății“. Cu ce plăcere și zel vom căuta atunci fața Sa! Inima Lui dorește să aibă părtașie cu noi. Ce bucurie este pentru El să poată spune despre tine și despre mine: „Iată, el se roagă!“

Walter Gschwind